

Глава перша

З давніх часів із висоти небес за всім, що відбувається на Землі та на небі, спостерігає Місяць. Він стежить, щоб пори року вчасно поступалися місцем одна одній, слідкує за відливами та припливами, веде місячний календар і виконує ще багато різних справ, з якими може впоратися тільки Місяць.

Місяць любить мріяти, вигадувати історії та втілювати їх у життя людей. Це Місяць колись нашептав мандрівникам про незвідані острови, про недосяжні вершини гір і загублені світи.

Це Місяць підказує людям таємниці Всесвіту, які вони намагаються розкрити. А людям здається, що до всього вони додумалися самі.

Саме Місяць — винуватець багатьох подій. Із висоти небес йому видно все.

Так, Місяць спостерігав за людьми і дивувався — чому серед первозданної краси так багато злих, недоброзичливих людей? І що потрібно зробити, аби люди стали добрими? Місяць вивчав учинки людей і одного разу зрозумів: у кожній дорослій людині живе дитина, а дитині потрібна гарна казка. Так він став вигадувати казки.

Складна це справа придумувати історії, створювати невидиме. Таке тільки Місяцю й підвладне.

Правду кажучи, Місяць так захопився вигадуванням казок, що забув про свої прямі обов'язки. Тривав четвертий місяць літа. Так, саме четвертий. Місяць має провести літо і зустріти осінь, але він

забув це зробити. Уже й зорі стали світити яскравіше, підказуючи Місяцю, що настав час осені й осінні квіти — хризантеми — розквітли, а Місяцю все ніколи.

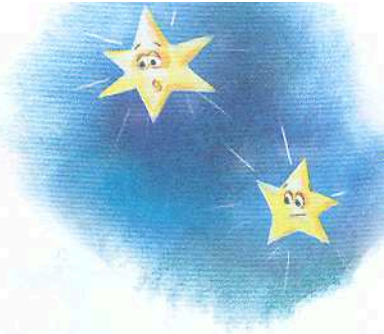
Місяць спостерігав за подіями на Землі, а за ним самим спостерігав рудий кіт. На вигляд звичайний рудий кіт — угодований і ледачий. Навіть чорна пляма під оком, схожа на ляпку, і чорний хвіст здавалися цілком звичайними. А що незвичайного в чорному хвості та плямі під оком?

Нічого незвичайного в цьому не було для всіх, окрім кота. Чорний хвіст був його гордістю, а чорну пляму він узагалі вважав ознакою обраних.

Дивлячись на кота, ніхто не міг і припустити, що він умів говорити, творити чудеса і був дуже розумним. Настільки розумним, що навіть уважав себе розумнішим за людей. Щоправда, іноді коту ставало так нудно, що він починав мріяти про часи, коли відбуватимуться події, які змінять звичний порядок життя.

Для кота всі події були передбачуваними. Він завжди знав, що станеться наступної миті, ще до того, як ця мить наставала.

Кіт знав, коли дроворуб піде рубати дрова. Від звуку удару сокири об дерево у кота тремтіли вуса.

Коту не подобалося, коли в нього тремтіли вуса, і він завчасно йшов до річки, бо знав: коли рибалка прийде ловити рибу, і коту перепаде рибок зо дві.

Кіт знав: коли господині будуть доїти корів, йому дістанеться миска молока. Кіт знав, коли мишка вибереться зі своєї нірки. Знав, коли у собаки з'являться цуценята. Кіт знав розпорядок дня кожного мешканця в окрузі.

— Коли ж, нарешті, настануть часи казок? — ліниво нявкав кіт, залазив на дерево, вибирав гілку зручніше і дивився на Місяця, розмірковуючи про майбутнє.

«Яке воно, майбутнє? Як навчиться будувати майбутнє? Як привчити людей до чуда?

Гаразд би тільки людей привчити до чудес! А от якщо ще й корову порадувати чимось окрім сіна, щоб вона ощасливила молоком зі смаком бекону або хоча б стала більше давати молока — ось це вже диво!» — розмірковував кіт.

